

men til Forholdets Bessaffenhed i det Hele, og det maa da i saa Henseende fremhæves, at Grundloven ikke indeholder noget Forbud imod, at Kongen reiser ud af Riget, enten ubetinget eller ialfald, uden at et Regentskab er indsat.

Grundloven af 5te Juni 1849 § 9 overlod det udtrykkeligt til Kongen selv, om han, naar han reiste bort, fandt, at der burde udnævnes en Rigsforstander. Forsatningsloven af 2den October 1855 § 6 udtrykker sig saaledes, at man ikke kan antage, at der ubetinget i ethvert Tilfælde skulde træffes Bestemmelser angaaende Regjeringens Førelse, men kun, at, hvor Kongen var fraværende, skulde det, naar saadanne skulde træffes, være ved Lov. Det hedder ifkun: „Bestemmelser angaaende Regjeringens Førelse i Tilfælde af Kongens Umyndighed, Sygdom eller Fraværelse fastsættes ved Lov“. Disse Ord ere uforandrede gaaede over i Grundloven af 18de November 1863 § 6, dog med det Tillæg: „Er saadan Lov ikke given, føres Regjeringen, naar Tilfældet indtræder, midlertidigt af Geheimestatsraadet. Dette skal da uopholdeligt indkalde Rigsraadet, som beslutter det Fornødne“, — og Ordene ere ligeledes gaaede over i Grundloven af 28de Juli 1866 § 8, men med en Forandring i nævnte Tilfælde derhen, at, indtil en Lov er given, føres Regjeringen i de nævnte Tilfælde midlertidigt af Statsraadet. Disse forffjellige Tilføielse sigtede kun til at lette den praktiske Udførelse af Bestemmelsen, men ikke til at give den en mere ubetinget Charakter, end den havde. Efter deane Ordlyd antager Mindretallet, at det endnu kan staae til Hans Majestæt Kongen at fjerne sig fra Riget uden at indsætte noget Regentskab, idet Fraværelsen kan være saa kort og saa forvarig og Omstændighederne saa lidet nødvendiggjørende en saadan Foranstaltning, at den maa anses for overflødig. Det maa derhos ogsaa med Hensyn til Dpfattelsen af Grundlovens § 8 bemærkes, at denne taler om Fraværelse og om Sygdom uden nogen som helst Indskrænkning, uagtet det vilde være urimeligt, at selv den allerfortvarigste Fraværelse fra Regjeringens Sæde eller den allerubetydeligste Sygdom skulde medføre Anvendelse af Paragraphens Regel.

Det maa derfor efter Mindretallets Mening være overladt til Kongen selv eller hans Regjering at bestemme, om en Fraværelse er af den Bessaffenhed, at et Regentkab behøver at indsættes, og Besslutningen i saa Henseende kan kun paadrage Ansvar for Regjeringen, naar Omstændighederne ere saadanne, at der viser sig nogen skadelig Følge deraf for Statsstyrelsen. At en Reise ud af Riget uden noget Regentkabs Indsættelse under visse Omstændigheder kan blive til Rigets Skade, er ikke Grund nok til under alle Omstændigheder at kræve et Regentkabs Indsættelse, navnlig naar Afstanden kun er kort.

Grundlovens § 8 kan efter Mindretallets Formening saaledes ikke siges nødvendig at medføre, at et Regentkab bør indsættes. Grundlovens § 7 angaaer et andet Tilfælde, nemlig det, at Kongen vel har erhvervet Adkomst til at tiltræde Regjeringen, men endnu ikke opfyldt en af Betingelserne for at kunne selv udøve den, nemlig at han i Statsraadet har afgivet den foreskrevne edeltige Forsikring, der ifølge den Maade, hvorpaa Grundloven har udtrykt sig, ikke kan afgives udenfor Riget; der er i dette Tilfælde ikke nogen Konge, der kan udøve Regjeringsmyndighed og navnlig ikke foranledige en Regentkabslov, og Landet vilde være ganske uden Regjering, hvis Statsraadet ikke maatte føre den midlertidigt.

At Rigsdagen ikke kan sammenkaldes til Møde udenfor Riget, og at det vilde paadrage Ansvar for den Regjering, der samtykkede deri eller ikke fraraadede det, om Kongen, uden at et Regentkab blev indsat, reiste fra Riget, medens Rigsdagen er samlet, for saa lang Tid og saa langt bort, at nogen Standsning i dennes Virksomhed deraf kunde flyde, maa vel indrømmes, men derfra kan ingen gyldig Slutning gjøres til, at den samme Regel skulde gjælde for det Tilfælde, da Kongen reiser bort uden for Rigsdagens Mødetid, hvorom her alene er Tale.

Blandt de Forhindringer, der i enkelte Tilfælde kunne medføre, at Kongen istedetfor at holde Statsraad lader en Sag forhandle i Ministerraad, kan ogsaa være Bortreise fra Riget, og Grundlovens § 16 kan selvfølgelig ikke i og for sig anses som Bevis for, at Kongen